

[Forsvarsministeren.]

statistisk Grundlag man benytter ved Sammenligninger mellem de militære Udgifter i de nævnte Lande, vil man — ogsaa hvis man f. Eks. vil regne Udgiften ud pr. Hoved — komme til det Resultat, at Byrden i Danmark trods alt er langt ringere end i de andre smaa her nævnte Lande. Og det er det, der er det afgørende i denne Forbindelse. Det er det, jeg har villet sige med de Tal, jeg her fremdrog, og derfor synes jeg, det ærede Medlem skulde have sparet sig selv — mig kan det være ligegyldigt — for den let komiske Overlegenhed i Tone og Form, som staar i en saa stærk Modsætning til Svagheden i hans Argumentation paa dette Omraade.

Jeg maa saa gøre en Bemærkning yderligere til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der igen omtalte den saakaldte Udrensning, bl. a. inden for de militære Etater, og paa ny gentog, at Aanden fra oven, fra Regeringskontorerne, paavirkede de Domsmyndigheder, som har faaet til Opgave af Rigsdagen at udrede Traadene i disse Sager, at bedømme Skylden og drage Konsekvenserne deraf.

I den første Tale, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen holdt, mente jeg der laa en Beskyldning mod mig for at paavirke det Organ, som Rigsdagen her har indstiftet. Men dette kan jeg forlade, for det er jo ganske frafaldet i det ærede Medlems sidste Tale, hvor der intet Forsøg er blevet gjort paa at opretholde denne Paastand — naturligvis ikke; det var kun en Talemaade, at Domsmyndighederne tilpasser sig den saakaldte Aand fra oven.

Jeg vil heroverfor igen sige, at Domstolen som Organ er skabt af Rigsdagen, og Domstolen handler, og dømmes uden Pegepind efter Lov og Ret, og hverken jeg eller nogen anden Minister i denne Regering kunde tænke sig at angribe disse Domstoles fulde og absolutte Suverænitet. Det er de Retspleje-Grundsætninger, der er fulgt fra min Side ved Behandlingen af alle de Sager, jeg har haft med at gøre.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Tanker om, at de tilfældige politiske Magthavere skulde forsøge at paavirke Domstolene, at ensrette eller censurere dem — alt dette, som man nok kan læse om visse Steder fra —, maa være ført til det ærede Medlems Bevidsthed af en Brise fra fjerne Himmelstrøg langt fra Danmark. Jeg tror derfor, det ærede Medlem skulde, om jeg saa maa sige, opgive denne Aand, for det er i dette Tilfælde kun den onde Aand, som har besat ham.

Det ærede Medlem omtalte i denne Forbindelse Sagen om Kaptajn Schjødt-Eriksen og mente, at denne Sag skulde være behandlet anderledes end andre Sager. Heroverfor er at sige, at denne Sag, hvad Undersøgelse, Retsforfølgning, Domfældelse eller Frifindelse angaar, er behandlet nøjagtigt som alle andre Sager, og da Sagen er sluttet med en Domstolskendelse, har man respekteret Domstolens Kendelse. Men Domstolen var ikke kompetent til at afgøre en af denne Sags Faser, og her har jeg tjenstligt maattet give en Misbilligelse og træffe Beslutning om Forsættelse. Men i øvrigt — at gøre Forsøg paa at sidde Domstolens Frifindelseskendelse overhørig har jeg ingen Ret til, og derfor maa jeg da ogsaa ganske tage Afstand fra det ærede Medlems Betragtning; at en Minister ingen Pligt har til at lade Domstolens Kendelse staa ved Magt — som det ærede Medlem sagde. Efter min Opfattelse skylder Ministeren i disse Sager at respektere Lovgivningens Retningslinier, og derefter gælder det for os alle, at vi maa respektere Domstolens Afgørelse.

Frede Nielsen: I de Bemærkninger, som den højtærede Finansminister for et Øjeblik siden fremsatte paa Udenrigsministerens Vegne, var ogsaa Bepisningen i Sydslesvig paa Tale. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at Spørgsmaalet om en eventuel udvidet Bepisning nede i Sydslesvig for længe er rejst i Rigsdagens Sydslesvig-Udvalg. Vi fik dør at vide, at man i Regeringen beskæftigede sig med dette Spørgsmaal, og derfor blev vi enige om at afvente Resultatet af det, som Regeringen eventuelt maatte beslutte. De Bemærkninger, som den højtærede Finansminister gjorde om Sagen, gav ikke Klarhed, synes det mig, og jeg formoder derfor, at Rigsdagens Sydslesvig-Udvalg atter vil tage Spørgsmaalet op. Vi finder det i Udvalget af flere Grunde meget vigtigt at arbejde videre med dette Spørgsmaal. Jeg maa personlig føje til, for det har jeg ikke Udvalgets Sanktion til at sige, at jeg fandt det rigtigt, man straks gik i Gang med Hjælpen til det danske Mindretal i Sydslesvig, som man gjorde det dengang. Men det maatte ret hurtigt staa klart for os, at denne Ordning, begrænset som den var, i det lange Løb næppe kunde være tilfredsstillende. Den var det ikke humanitært, den var det heller ikke politisk. Jeg er personlig af den Opfattelse, at Rammerne for denne danske Hjælp bør udvides.

Nu sagde den højtærede Minister, at der